

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J.B. , nar. ..., bytem ...

zastoupeného: JUDr. Robert Losos, advokát, sídlem náměstí Republiky
4/3, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.8.2018 č.j. PK-VVŽÚ/5354/18,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Horšovský Týn ze dne 15. 5. 2018 sp.zn. 16336/2017/KPP PŘ:226/2017, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016

Sb., o některých přestupcích, za což mu byla uložena pokuta 1500,- Kč a náhrada nákladů řízení 1000,- Kč

2. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda výzva policistů byla splnitelná. Policista V. podle žalobce zasáhl proti žalobci, který bránil manželku před útokem jejich syna. Žalobce pak v rozrušení z toho, co se stalo jeho manželce, řekl, že auto Mitsubishi převrátí, ale učinil tak ještě před nástupem do nakladače a neměl nic takového skutečně v úmyslu. Do nakladače nasedl, aby odhrnul zeminu dle příkazu policisty. Podle něho během jízdy nic nevykřikoval a není pravdou, že by postavil nakladač proti vozidlu, neboť zastavil asi 4-5 m od vozidla, zvedl ruce a říkal: „nešáhejte na mě, já se nechci dostat do konfliktu se zákonem.“ Podle žalobce technické okolnosti a jednání policisty V. mu zabránily vyhovět výzvě k vystoupení, neboť měl před tělem parkovací brzdu, která se před vystoupením musí jednou rukou zvednout a druhou zajistit u střechy. V tom mu bránil policista, který ho tahal za levou ruku přes brzdu. Proto byla výzva podle žalobce nesplnitelná. Podle žalobce nebyly splněny podmínky ust. § 53 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o policii, podle něhož upustit od výzvy s výstrahou lze pouze při ohrožení zdraví či života, k čemuž v daném případě nedošlo (ohrožen byl jen majetek). Žalobce dále poukázal na část svědecké výpovědi P.B. před OS Domažlice v rámci řízení vedeného pod sp.zn. 6 C 125/2015, jehož protokol o výpovědi žalobce k žalobě přiložil, z něhož vyplývá, že nahrána byla teprve část události od nasednutí žalobce do vozidla. To potvrzuje tvrzení žalobce o neúplném videozáznamu. Pokud by byl záznam úplný, potvrdilo by to, že žalobce vozidlo bez jakékoli úhony objel, tudíž nešlo o reálnou a přímou hrozbu. Žalobce rovněž namítal nevěrohodnost policisty V., neboť tento již v minulosti zasahoval opakovaně do konfliktů žalobce se synem a dle úředního záznamu policie ze dne 16.6.2016 se sám považoval za podjatého. Použití donucovacího prostředku nebylo podle žalobce v dané situaci na místě, a policisté podle žalobce postupovali v rozporu s § 11 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že jednání pana B. vedlo u zasahujících policistů k reálné obavě, že své výhrůžky splní (šlo tedy z pohledu zasahujících policistů o reálnou a přímo hrozící hrozbu), proto považovali za nezbytné zasáhnout, a to i za přípravy střelných zbraní k použití. Krajský úřad vycházel z rozsudku Krajského soudu v Praze čj. 48 A 68/2016-84, kde šlo o výzvu k prokázání totožnosti, tedy také o výzvu policisty. Z tohoto rozsudku vyplývá, že nelze vždy lpět formalisticky na tom, aby bylo zpětně přesně zcela jednoznačně prokázáno, z jakého důvodu byla osoba vyzvána, respektive hodnotit, v jaký moment danému strážníkovi vyvstalo podezření ze spáchání trestného činu či přestupku, v jaký moment začal přesně vymezený úkon policie či v jaké fázi se tento úkon přeměnil v „pouhý“ požadavek na podání vysvětlení. Podstatné naopak je, aby skutkové okolnosti v dané věci výzvu odůvodňovaly a byly pod příslušné ustanovení zákona o obecní polici podřaditelné. Krajský úřad neshledal v postupu zasahujících policistů prvky libovůle, zneužití pravomoci či šikanózní jednání vůči panu B. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j.: 2 As 25/2010 ze dne 01.06.2010 vyplývá, že posouzení, zda se osoba dopustila přestupku neuposlechnutí výzvy veřejného činitele, není rozhodující, zda byla výzva provedena správně či nikoli. Osoba je povinna podrobit se výkonu pravomoci policisty jakožto veřejného činitele. Krajský úřad k výzvě zasahujících policistů konstatoval, že výzva zasahujících policistů byla učiněna ve vyhrocené situaci a postrádala uvození „Jménem zákona“. Pan B. byl povinen se této výzvě podrobit. Krajský úřad je

přesvědčen, že ačkoli pan B. nebyl vyzván uvozením „Jménem zákona“, nelze opakované výzvy zasahujících policistů vůči jednání pana B. jakkoli zpochybňovat. Videozáznam, který byl proveden jako důkaz, se v podstatných rysech shoduje s výpovědí zasahujícího policisty. Krajský úřad podotýká, že předmětný videozáznam pořídila osoba, která byla události přítomna a je celkem přirozené, že záznam není od počátku předmětného jednání, neboť nebylo možné předjímat jednání pana B. Panem B. tvrzená antipatie osoby, která pořídila videozáznam, vůči jeho osobě, ještě a priori neznamena, že videozáznam byl upravován.

4. V replice žalobce uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření zcela pomíjí fakt, že výzva policejního orgánu v době, kdy seděl žalobce v nakladači, *nebyla splnitelná*. V době výzvy policistů (bez ohledu na to, že byla učiněna bez ohledu na dikci zákona) žalobce měl před tělem v nakladači železnou parkovací brzdu, která mu bránila opustit nakladač. Protože policista V. tahal žalobce za levou ruku přes parkovací brzdu, nemohl v ten okamžik žalobce vystoupit. Jakmile policista tohoto jednání zanechal, žalobce z nakladače vystoupil, čímž splnil výzvu policisty (bez ohledu na to, že předtím proti němu policista bezdůvodně použil donucovacích prostředků). Žalobce se domnívá, že minimálně policista V. je vůči jeho osobě dlouhodobě podjatý a v jeho postupu na místě lze bohužel shledat prvky libovůle a šikanózního jednání. Policisté na místě neměli důvodu, domnívat se, že z jeho strany reálně hrozí poškození majetku (když žalobce s nakladačem vozidlo bez jakéhokoli ohrožení objel a postavil jej mimo úroveň vozidla, ve vzdálenosti 4-5 metrů od něj). Žalobce se opírá o zcela jasné vyjádření osoby, která videozáznam na místě pořizovala v řízení před OS v Domažlicích. Pořizovatel videozáznamu během svého výsledku sám přiznává, že obsah pořízeného záznamu zahrnuje i časový úsek, který objektivně k důkazu v tomto řízení přehrán nebyl.
5. Součástí správního spisu je trestní spis do fáze odevzdání věci k přestupkovému řízení. Následně bylo zahájeno přestupkové řízení, kdy je součástí správního spisu i videozáznam, který byl prováděn v rámci šetření správního orgánu. Správní řízení bylo zahájeno příkazem správního orgánu města Horšovský Týn, Komise k projednávání přestupků, ze dne 26.1.2018, v němž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícím v tom, že dne 6.8.2017 v době od 11:05 hodin do 11:10 hodin na pozemcích č.p. 1041/3 a 1041/4, v katastrálním území Horšovský Týn, neuposlechl výzvy hlídky OOPČR Horšovský Týn, aby zanechal svého protiprávního jednání a opustil nakladač Lotus 750, kdy jeho jednáním mohlo dojít ke zranění osob a ke škodě na majetku. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor.
6. Dne 16.3.2018 při jednání byli vyslechnuti zakročující policisté. L.V. sdělil, že odkazuje na svoji výpověď před policejním orgánem a dále si věc již nepamatuje. Svědek J.V. uváděl, že předmětného dne žalobce vykřikl: „Já to převrátím!“ Poté nastoupil do kopátka, které stálo na pozemku, rozjel se s ním tak, že jej otočil proti zaparkovanému vozidlu. Policisté žalobce vyzvali, aby zanechal jednání a oba použili služební zbraň ke hrozbě, aby zabránili žalobci v dalším jednání. Vzhledem k tomu, že byli v jízdní dráze kopátka, museli ustupovat. Když žalobce zastavil, vylezl svědek na kopátko a vyzval ho, aby vozidlo opustil. Žalobce jeho výzvy neuposlechl, rozjel se znovu s kopátkem tak, že cukl dozadu, čímž přimáčkl svědkovi nohu mezi kolo a blatník. Přes další výzvy odmítal z kopátka vystoupit. Podle názoru svědka nesnesla věc odkladu, proto bylo použito výstrahy použitím střelnou zbraní. Situaci takto řešil proto, že žalobce chtěl způsobit škodu na majetku, a to

převrácením vozidla Mitsubishi, které zde bylo odstavené. Usoudil tak na to z toho, že žalobce toto vykřikoval.

7. Žalobce při jednání uváděl, že byl vyzván jedním z policistů, aby odklidil zeminu, kterou předtím navozil do otvoru plotu. Nastoupil proto do nakladače, zajel za vozidlo Mitsubishi a žádal policisty, aby mu našli odcizený telefon. Hledali však v místech, kde se však předtím nevyskytovali. Žalobce byl rozčilen a řekl, že vozidlo Mitsubishi převrátí, a objížděl vozidlo Mitsubishi, aby ho nepoškodil. Před vozidlem se otočil a viděl policistu V. s pistolí v ruce, jak míří na kolo nakladače, druhý policista mířil přímo na něho. Neslyšel, k čemu ho vyzývali, pro hluk motoru. Videá, která zaznamenal na mobilní telefon P.B., jsou podle žalobce sestříhaná. Údajně se na tomto domluvili. Jeho syn zná totiž policistu V. od prvního konfliktu v roce 2015. Podle žalobce k cuknutí nakladače dozadu nedošlo v důsledku toho, že by s nakladačem jel vzad, ale v důsledku zásahu policistů předtím, než byl vypnut motor vozidla. Pokud policista V. odůvodňuje potřebu služebního zákroku vůči němu obavou z hrozby poškození majetku vozidla, žalobce zdůraznil, že v průběhu manipulace s nakladačem vozidlo Mitsubishi minul, aniž by jej poškodil. Pokud by takový záměr skutečně měl, nic by mu nebránilo způsobit škodu. Sice před nástupem do nakladače cosi o převrácení vozidla Mitsubishi řekl, ale bylo to v rozrušení vyvolaném situací na místě samém.
8. Při tomto jednání byl dále shlednut videozáznam, tedy jednalo se o tři videozáznamy dané události předložené svědkem B.
9. Při jednání dne 9.4.2018 vypovídala manželka žalobce B.B., která potvrdila, že když její manžel nasedl do nakladače, řekl, že auto, které stálo vedle, převrátí. Podle svědkyně žalobce vozidlo objel a postavil se s nakladačem před toto vozidlo.
10. Svědek J.B., nar. ..., syn žalobce, uváděl, že jeho otec se rozjel s nakladačem proti policistům a chtěl poškodit vozidlo tchána. Prohlásil, že vozidlo převrátí. Policisté ho vyzývali, aby zastavil. Svědek potvrdil, že žalobce objel vozidlo tchána a zastavil před ním. Nedbal na výzvy k zastavení a vystoupení z nakladače. Poté policista naskočil na nakladač a snažil se mu v rozjetí zabránit poté, co otec znovu nastartoval a chtěl se opět rozjet.
11. Svědek P.B. uváděl, že žalobce uviděl až v okamžiku, kdy objížděl se svým nakladačem vozidlo. Tehdy začal svědek pořizovat videozáznam. Policisté vyzývali žalobce, aby z nakladače vystoupil. On neustále vykřikoval, že auto převrátí.
12. Svědek V.B. popisoval, že policistům na místě vyprávěli, že mají problém vyjet ven, a ti jim slíbili, že jim možnost vyjet zajistí. Požádali žalobce, aby dal na stranu zem, kterou navezl do otvoru v plotu, kudy přijeli. To žalobce odmítl. Žalobce začal křičet, že v žádném případě nevyjedou a že vozidlo svědka převrátí. Přejel nakladačem před přední část vozidla a začal na něj najíždět. Policisté ho vyzývali, aby vystoupil. Následně policista skočil na nakladač poté, co se žalobce na chvíli zastavil a pak znovu rozjel. Policista znemožnil žalobci nakladač řídit.
13. Svědek L.A. uváděl, že žalobce nepřipustil, aby z pozemku odjeli po příjezdové cestě, a řekl, že převrátí vozidlo, kterým přijeli. Vozidlo začal se svým nakladačem objíždět. Policisté ho vyzývali, aby toho zanechal a vozidlo opustil. Žalobce najel před auto nakladačem a jeden z policistů se postavil mezi něj a vozidlo. Stále ho vyzývali, aby nakladač opustil. Poté se jeden z policistů dostal na nakladač.
14. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně správní orgán konstatoval, že vycházel zejména

ze skutečností uváděných v odevzdání věci k projednání přestupku, které obdržel od PČR a z pořízeného videozáznamu. Správní orgán dal za pravdu žalobci, pokud jde o pochybnosti výzvy policistů před užitím služební zbraně. Jeden z policistů si událost nevybavil, druhý vypověděl, že si situaci vybavuje tak, že popsal výzvu, kterou vyzval žalobce, aby upustil od svého jednání. Rovněž přestupková komise dala za pravdu žalobci ohledně hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí syna žalobce a osob, které přijeli s ním. Rodinné vztahy žalobce a jeho syna jsou nepochybně zcela zásadně narušeny a vzhledem k probíhajícímu soudnímu řízení nelze vyloučit, že žalobcův syn má osobní zájem na tom, aby jeho otec byl shledán vinným. Jeho tchán a známí mohou být motivováni snahou mladšímu J.B. pomoc. Navíc dva ze svědků vypověděli, že si myslí, že zazněla od policistů výzva uvozená slovy „Jménem zákona!“. Vzhledem k tomu svědecké výpovědi nevedou k přesvědčivému závěru o vině žalobce. Proto komise vycházela z části projednávané události, která je zaznamenána na videozáznamu. Zde je zřetelně viditelný nakladač řízený obviněným stojící před vozidlem Mitsubishi. K nakladači přistupuje policista a naklání se do kabiny se slovy „Vypněte to!“ a výzvu opakuje. Mnohokrát následně opakuje výzvu k vystoupení z nakladače slovem „Ven!“. Přistupuje druhý policista a chystá si obušek. Před lžící nakladače se staví manželka žalobce ve snaze zabránit mu v jízdě. Námitka žalobce, že výzvu neslyšel přes zvuk motoru, neuspěje. V určitých chvílích, když žalobce zvýšil otáčky motoru, je hluk větší, i přesto je slyšet slova policisty vyzývajícího žalobce k opuštění vozidla. Když je motor vozidla ve volnoběžném stavu, je zřetelně slyšet i žalobce, který říká: „Nešahejte na mě, já se nechci dostat do konfliktu se zákonem.“ A opět opakované výzvy policisty, které nepochybně musel slyšet i žalobce. Podle § 10 odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, pokud to okolnosti dovolují, je policista před provedením úkonu povinen použít slov „Jménem zákona!“ a odpovídající výzvy. Policisté po vyhodnocení situace na místě zjevně za to, že to okolnosti nedovolují, zvláště poté, co upustili i od výstrahy, že bude použito donucovacích prostředků. Podle přestupkové komise hodnocení podmínek pro možnost upustit od použití slov „Jménem zákona!“ a od výstrahy „Bude užito donucovacích prostředků!“ má význam pouze pro hodnocení zákonnosti užití donucovacích prostředků a netýká se dané výzvy a jejího neuposlechnutí žalobcem. Podle § 114 zákona o PČR je každý povinen bez zbytečného odkladu uposlechnout výzvy nebo pokynu, nebo vyhovět žádosti policie nebo policisty, to neplatí, pokud stanoví právní předpis jinak. Podmínkou je, že výzva musí být splnitelná. V daném případě byly výzvy, které byly zaznamenány a tedy nepochybně dány, byly pro žalobce splnitelné. Musel je obě slyšet už proto, že byly opakovány. Nic mu nebránilo jim vyhovět.

15. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce policistům sdělil, že převrátí vozidlo Mitsubishi, na to nasedl do nakladače, auto objel, postavil se proti autu. S ohledem na jeho chování a předchozí vyhrožování, že auto převrátí, posoudili policisté jako reálnou a přímo hrozící hrozbu. Poté policista přistoupil k nakladači, vystoupil na bok nakladače, naklonil se do kabiny a vyzval žalobce, aby nakladač vypnul výzvou „Vypněte to!“ Výzva „Ven!“ byla mnohokrát opakována. Ze záznamu je zřejmé, že motor běžel pouze chvíli, pak ustal, a na konci videozáznamu byl opět zapnut. To, že žalobce neslyšel výzvu, neodpovídá videozáznamu, neboť reagoval na výzvy policisty stojícího nakladače, křičel „Nešahejte na mě!“ Poté motor znovu naskočil, nakladač cuknul dozadu. Tímto pohybem nakladače se noha policisty dostala mezi kola a blatník. Policista se zhoupl, aby se dostal do kabiny nakladače. K výzvě žalovaný konstatoval, že byla uplatněná ve vyhocené situaci a postrádá výzvu „Jménem zákona!“. Není rozhodující, zda

byla provedena správně. Žalobce byl povinen podrobit se jí a tedy i výkonu zakročujících policistů. Z videa je zřejmé, že pokyny „Vypněte to!“ a „Ven!“ nebylo možné chápat jinak, než-li jako zřejmý příkaz konat – vypnout motor a vyjít ven z nakladače. Výzva policistů byla pregnantní a není možné jí zpochybnit tím, že nebylo použito uvození „Jménem zákona!“. Nelze lpět formalisticky na tom, aby výzva policisty obsahovala i v takto vyhocené situaci toto uvození. Reálně vystávala hrozba poškození vozidla. Podstatné je, že skutkové okolnosti výzvu odůvodňovaly. Námitka, že videozáznam je sestříhaný, není podložený. Jde o tvrzení, které považuje žalovaný za účelové. Nadto svědecká výpověď koresponduje s videozáznamem. Pokud jde o další svědky, jejich výpovědi neshledal správní orgán I. stupně za klíčové, neboť věrohodnost byla snížena buď rozdílnou vazbou, nebo vzájemnou antipatií mezi svědky a obviněným. V době, kdy byl žalobce požádán policisty o odklizení zeminy, kterou předtím navozil do otvoru plotu, nehrozilo žádné akutní nebezpečí. Následně žalobce nastoupil do nakladače, několikrát vykřikl, že převrátí automobil Mitsubishi. Zároveň s tím objel tento automobil a postavil se předkem nakladače před něj. Toto jednání žalobce bylo považováno policisty za právě vzniklou reálnou a přímo hrozící hrozbu, proto se snažili svým jednáním žalobce zastavit opakujícími se a pregnantními výzvami „Vypněte to a ven!“. Výzvy byly jednoznačné, zřejmé a nepochybnitelné. Jednáním žalobce vystala reálná hrozba poničení vozidla, tedy policista nemohl čekat a zasáhnout až když by došlo ke škodě. Zpochybňování jednání policistů žalobcem pouze tím, že výzva byla nezákonná, považuje žalovaný za irelevantní.

16. Soud při jednání doplnil dokazování o žalobce předložené listiny, úřední záznam ze dne 16. 6. 2016 obsahující vyjádření policisty V., návod k obsluze kopátka a protokol OS Domažlice o výslechu P.B.
17. Žalobu soud neshledal důvodnou.
18. Hlavní žalobní námitka spočívala v tvrzení žalobce, že výzva policejního orgánu nebyla splnitelná, neboť žalobci ve vystoupení měla bránit páka brzdy před tělem, již nemohl zvednout, protože ho policista V. tahal za levou ruku. Soud dospěl k závěru, že v daném případě objektivně splnitelná výzva byla. Pořízený videozáznam totiž jednoznačně zdokumentoval, že výzvu k vstoupení policisté mnohokrát opakovali, byla slyšitelná a srozumitelná a žalobce na ni měl a mohl reagovat dříve, než tak učinil. Na tom tomto závěru nemůže nic změnit ani okolnost, že podle tvrzení žalobce při jednání u soudu se vozidlo znovu rozjelo v důsledku nechtěného doteku startéru, tedy nikoli úmyslně. Vozítko se v každém případě znovu rozjelo, žalobce uváděl, že se tak stalo v podstatě bez jeho jakéhokoliv zásahu, nicméně již před tímto okamžikem byl poměrně dlouhý časový úsek dle videozáznamu, kdy žalobce mohl naznačit, že chce vyhovět výzvě a vystoupit z vozidla, které bylo vypnuté. Je z videozáznamu zřejmé, že žalobce jednal v rozrušení, nicméně samotné rozrušení, či nějaký afekt nezbuývají povinnosti reagovat na příkaz policisty, který byl objektivně splnitelný.
19. Žalobce po celou dobu, kdy byl opakovaně vyzýván k vystoupení, nesdělil policistům důvod, který uváděl před soudem, že nemůže vystoupit, protože mu brání páka brzdy. Přitom žalobci ve sdělení důvodu nevyhovění výzvě nic nebránilo a taková reakce by podle názoru soudu, pokud by byla pravdivá, byla naopak jediná logická. Žalobce namísto toho jednal v rozrušení tak, že pouze křičel, aby na něho nesahali. Výzva k opuštění vozidla byla mnohokrát opakovaná dle videozáznamu, přesto se žalobce nijak nesnažil výzvě vyhovět. Soud tedy dospěl k závěru, že v daném okamžiku měl žalobce dostatečný časový

prostor k tomu, aby minimálně naznačil ochotu splnit výzvu k opuštění vozidla.

20. Další námitka spočívala v tom, že videozáznam nebyl úplný, že nebyla zaznamenána část, kdy žalobce teprve nastoupil do vozidla a objížděl vozidlo Mitsubishi, čímž mělo být dokázáno, že na něj nemířil. Nicméně sám žalobce připustil, že výslovně prohlásil, že auto převrátí a následně nastoupil do nakladače a začal ho směřovat proti vozidlu Mitsubishi, z těchto okolností lze podle názoru soudu vyhodnotit oprávněnost obav policistů, že svoji hrozbu žalobce splní, tudíž jejich zákrok soud zhodnotil jako adekvátní. Případná neúplnost videozáznamu proto nemůže mít na závěr o spáchání přestupku ze strany žalobce žádný vliv a je tudíž irelevantní.
21. Pokud jde o formální náležitosti výzvy, k tomu se již vyjadřoval již žalovaný ve výše shrnutém napadeném rozhodnutí a soud se s tímto ztotožňuje. Pokud absentují některé formální náležitosti, jako uvození zákonem „Jménem zákona!“ nebo, že nebylo-li předem uvedeno, že „Bude použito donucovacích prostředků“, přestože se jednalo podle názoru žalobce o ohrožení pouze majetku, tak toto jsou formální nedostatky výzvy, které ovšem nemohou způsobit, že by se žalobce výzvou nemusel řídit.
22. Nadto soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se jednalo pouze o možné ohrožení majetku, nikoli zdraví osob, neboť v okolí vozítka byli policisté, a bylo zřejmé, že s ním žalobce manipuluje poměrně nebezpečným způsobem, takže mohlo dojít i k ohrožení zdraví (podle výpovědi policisty V. mu kopátko přimáčklo nohu mezi kolo a blatník).
23. Pokud žalobce namítal nevěrohodnost policisty V. z důvodu jeho dřívějších zásahů v konfliktech mezi žalobcem a jeho synem, z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplynulo, že tyto žalobcovy pochybnosti byla brány jako relevantní, a proto za klíčový důkaz použil správní orgán videozáznam o jednání žalobce. Tudíž případné pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka V. nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí ani na správnost závěrů správních orgánů.
24. Poslední námitka v žalobě spočívala v tvrzení o porušení § 11 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., podle něhož policisté jsou povinni postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem. Soud neshledal v postupu policistů porušení tohoto ust., neboť k použití donucovacích prostředků došlo až poté, co žalobce nereagoval na mnohokrát opakovanou výzvu policistů vyslovenou za účelem ochrany majetku i zdraví osob.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 4. listopadu 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.